

An Exposition of the Seven Church Ages

Chapter Ten

Isang Pagpapatuloy Ng Kapanahunan

Dahil sa ang katunayan na ang ating mga pag-aaral ay isang talata sa pamamagitan ng talata paglalahad ng mga Banal na Kasulatan na nakikitungo sa pitong kapanahunan, hindi natin itinakda ang isang tuloy-tuloy na makasaysayang basehan ng iglesia hangga't nararapat nating nagawa. Samakatuwid, layunin natin ngayon na kunin ang kabanatang ito, at simula sa Kapanahunan ng Efeso, bakas sa lahat ng panahon ang iglesia at ang kanyang kasaysayan na ibinigay kay Juan ng Espiritu ng Diyos. Hindi kami magdaragdag ng bagong materyal hangga't may kaugnayan sa mayroon na tayo.

Mula sa atng mga pag-aaral natutunan na natin na ang karamihan sa Apocalipsis ay lubos na hindi nauunawaan dahil hindi natin dating kilala na ang 'iglesia' na binanggit at sinalita sa aklat na ito ay hindi tumutukoy sa dalisay na 'eklesia' ang 'hinirang', ang 'katawan ni Kristo', ang 'nobyas', ngunit nagsasalita ito sa buong katawan ng mga taong tinawag na mga Kristiyano, totoo man o nominal lamang. Tulad ng lahat ng Israel ay HINDI Israel, kaya lahat ng mga Kristiyano ay HINDI mga Kristiyano. Kaya nalaman namin na ang iglesia ay binubuo ng dalawang puno ng ubas, ang totoo at huwad. Ang dalawang puno ng ubas ay hinihimok ng dalawang uri ng espiritu; ang isa ay mayroong Banal na Espiritu samantalang ang isa ay tiniis sa espiritu ng antikristo. Parehong inaangkin na alam at kilalanin ng Diyos. Parehong naglalayong magsalita para sa Diyos. Parehong naniniwala ang ilang mga pangunahing katotohanan at naiiba sa iba. Ngunit dahil ang dalawa ay nagtataglay ng pangalan ng Panginoon, na tinatawag na mga Kristiyano, at sa pamamagitan ng gayong pangalan ay malinaw na nag-aangkin ng isang relasyon sa Kanya (tinatawag ito ng Diyos na kasal), ang Diyos ngayon ay may pananagutan silang dalawa sa Kanya at samakatuwid ay nakikipag-usap sa bawat isa.

Nalaman pa natin na ang dalawang ubas na ito ay lalago nang magkatabi hanggang sa katapusan ng mga kapanahunan kung kailan kapwa darating sa pag-gulang at kapwa aanihin. Ang huwad na baging ay hindi mananaig at sisira sa tunay na baging, ngunit pagkatapos, ang tunay na puno ng ubas ay hindi rin magagawang dalhin ang huwad na baging sa isang nakapagliligtas na kaugnayan kay Hesu-Kristo.

Nalaman natin ang pinaka-kahanga-hangang katotohanan na ang Banal na Espiritu ay maaaring at mahulog sa mga di-nagbabagong huwad na mga Kristiyano ng puno ng ubas at mahayag nang malakas sa iba't ibang tanda at kababalaghan, kahit na si Judas ay may tiyak na ministeryo sa Espiritu Santo bagaman siya mismo ay binibigkas na isang diyablo.

Sa pag-iisip ng mga prinsipyong ito, sinisimulan nating subaybayan ang iglesia sa iba't ibang pitong kapanahunan.

Ang kapanganakan ng iglesia ay nasa Pentekostes. Kung paanong ang unang Adan ay binigyan ng isang nobya na sariwa mula sa kamay ng Diyos at hindi nadungisan sa isang maikling panahon, gayon din si Kristo, ang huling Adan, na binigyan ng isang kasintahang dalisay at sariwa noong Pentecostes; at siya ay nanatiling hiwalay at walang dungis nang ilang panahon.

"At sa iba ay walang nangahas na sumapi sa kanila"

(Mga Gawa 5:13) at

"Idinagdag ng Panginoon araw-araw na tulad ng dapat maligtas."

Mga Gawa 2:47.

Kung gaano ito katagal ay hindi natin alam, ngunit isang araw kahit na si Eba ay tinukso at naakit ni Satanas, kaya ang iglesia ay nahawahan ng pagpasok ng isang anticristo na espiritu.

"At ito ang espiritu ng anticristo na inyong narinig na darating at maging ngayon na ito ay nasa sanlibutan."

Juan 4:3.

At sinabi ni Hesus tungkol sa Kanyang nobya sa unang kapanahunan,

"Ngunit mayroon akong laban sa iyo, na iyong iniwan ang iyong unang pagibig. Kaya't alalahanin mo kung saan ka nahulog, at magsisi ka."

Apocalipsis 2:4-5.

Ang iglesia na nasa unang kapanahunan na iyon ay isang 'nahulog na babae.' Tulad ng ginawa ni

Satanas kay Eba bago si Adan, kahit ngayon ay naakit ni Satanas ang iglesia, ang nobya ni Kristo, bago ang 'hapanan ng kasal ng Kordero.' At ano ang partikular na nasa kalagitnaan niya na naging dahilan ng pagkahulog? Ano kundi Apocalipsis 2:6, "ANG MGA GAWA NG NICOLAITANES." Ang unang kapanahunan na iyon ay tumalikod mula sa pagsunod sa dalisay na Salita ng Diyos. Tumalikod sila mula sa kahilingan ng Diyos sa isang simbahang ganap na umaasa sa Kanya (buong umaasa sa Diyos upang tuparin ang Kanyang Salita mula simula hanggang wakas nang hiwalay sa pamahalaan ng tao) tungo sa Nicolaitanismo, na nag-oorganisa ng pamahalaan ng tao sa loob ng iglesia na gaya ng ginagawa ng lahat ng pamahalaan, ay nagsabatas para sa. Mga tao. Ginawa nila nang eksakto ang ginawa ng Israel. Kinuha nila ang kahalagahan ng pamahalaan ng tao sa halip na ang Salita at ang Espiritu.

Pumasok na ang kamatayan. Paano natin malalaman? Hindi ba natin naririnig ang tinig ng Espiritu na itinaas sa unang kapanahunan para sa lahat ng makakarinig, habang Siya ay tumatawag. "Sa kaniya na nagtagumpay ay ibibigay ko upang kumain ng Punungkahoy ng Buhay sa paraiso ng Diyos." Ang iglesia ay naisip na ng napakalalim ng puno ng kamatayan (o ang denominasyunal na huwad na puno ng ubas) na ang wakas ay ang lawa ng apoy. Ngunit walang mga kerubin na may naglalagablab na mga espada upang bantayan ang Puno ng Buhay ngayon. Ang Diyos ay hindi ngayon umalis mula sa kalagitnaan ng iglesia habang Siya ay umalis mula sa Eden. O, hindi, Siya ay kailanman magiging nasa kalagitnaan ng Kanyang iglesia hanggang sa huling kapanahunan. At hanggang sa panahong iyon ay tinatawag Niya ang lahat na lumapit.

Ngayon mangyaring maging maingat tayo dito. Ang mensaheng ito sa anghel ng iglesia na nasa Efeso ay hindi mensahe sa aktwal na lokal na iglesia sa Efeso. Ito ay isang mensahe sa KAPANAHUNAN. At ang kapanahunang iyon ay taglay ang binhi ng katotohanan at ang binhi ng kamalian na eksaktong itinakda ayon sa talinghaga ng trigo at ng mga panirang damo. Ang mga kapanahunan ng iglesia ay ang bukid, at ang nandito ay trigo at panirang damo. Ang huwad na iglesia ay nag-organisa, ginawang tao ang pamahalaan at ang Salita, at nakipaglaban sa tunay na Kristiyano.

Ang mga panirang damo ay laging umunlad na mas malakas kaysa sa trigo o anumang iba pang nilinang na halaman. Ang iglesia ng panirang damo ay mabilis na lumago sa unang kapanahunang ito. Ngunit ang iglesia ng trigo ay yumayabong din. Sa pagtatapos ng unang kapanahunan, ang mga gawa ng Nicolaita ay umusbong sa lokal na mga huwad na iglesyang puno ng ubas na may dumaraming pagtatangka na palaganapin ang kanilang impluwensya nang higit pa kaysa sa kanilang sariling katawan. Nadama ang impluwensya nito sa tunay na iglesia para sa mga taong tulad ng kagalang-galang na Polycarp na tinatawag ang kanilang sarili na mga obispo na may pagtukoy sa titulong iyon na hindi likas dito ayon sa Salita. Gayundin sa panahong iyon, ang tunay na iglesia ay nawala ang unang pag-ibig nito. Ang pag-ibig na iyon ay inilarawan bilang pag-ibig ng nobya sa kanilang kasal at mga unang taon ng buhay na ikinasal. Nagkaroon ng paglamig ng ganap na pag-ibig at pag-abandona sa Diyos.

Ngunit pansinin. Inilalarawan ng Apocalipsis 2:1 ang Panginoong Hesus na nasa gitna ng Kanyang simbahan at hawak ang mga mensahero sa Kanyang kanang kamay. Dahil bumagsak na ang kasintahang ito, dahil ang kumpanya ng iglesia ay pinaghalong totoo at mali, hindi Niya ito iniwan. Ito ay Kanya.

At ayon sa Roma 14:7-9 iyon ay eksaktong tama.

"Sapagka't wala sa atin ang nabubuhay sa kaniyang sarili, at walang sinuman ang namamatay sa kaniyang sarili.

Sapagkat kung tayo ay nabubuhay, tayo ay nabubuhay sa Panginoon; at kung tayo ay mamamatay, mamamatay tayo sa Panginoon; kung tayo ay nabubuhay nga, o mamatay, tayo ay sa Panginoon.

Sapagka't hanggang sa katapusan na ito si Kristo ay parehong namatay, at bumangon, at muling nabuhay, upang siya ay maging Panginoon kapwa ng mga patay at buhay.

Sa krus binili Niya ang BUONG sanlibutan ng mga tao. Sila ay Kanya. Siya ang Panginoon ng mga buhay at patay. (Tulad ng nauukol sa pagmamay-ari, HINDI ng relasyon.) At Siya ay lumalakad sa kalagitnaan ng katawan na nasa loob nito buhay at kamatayan.

Kung ano ang itinanim sa unang kapanahunan ay bubuo sa ikalawang kapanahunan at sa lahat ng iba pang kapanahunan hanggang sa pagdating sa kapanahunan at pag-aani. Kaya sa Kapanahunan ng Smyrnaean inaasahan natin ang pagpapalaki at pagliliwanag ng kasaysayan ng kumpanya ng iglesia sa pamamagitan ng paghahayag ng Espiritu.

Sa kapanahunang ito ang galit ng huwad na puno ng ubas ay nagdaragdag. Tingnan, mayroon silang (Talatang 9) na inihawalay ang kanilang sarili mula sa kasamang totoo. Lumabas sila mula sa kanila. Sila ay mga sinungaling. Tinawag nila ang kanilang sarili kung ano ang hindi nila. Ngunit sinira ba sila ng Diyos? Hindi. "Hayaan mo sila at pareho silang sasapit sa pag-aani."

"Ngunit Panginoon sila ay dapat nawasak dahil sila ay pagsira sa Iyong bayan. Pinapatay nila sila."

"Hindi, hayaan sila. Ngunit sa Aking nobya sinasabi ko, 'Maging tapat ka hanggang sa kamatayan. Mahalin mo pa ako ng higit.'"

Natututuhan natin nang walang katiyakan na mga termino na ang huwad na puno ng ubas na ito ay puno ng ubas ni Satanas. Ang kanilang pagtitipon ay sa kanya (Satanas). Nagpupulong sila sa Pangalan ng Diyos at nagsisinungaling na sila ay kay Kristo. Sila ay nangangaral, sila ay nagtuturo, sila ay nagbabautisimo, sila ay sumasamba, sila ay nakikibahagi sa iba't ibang mga ritwal na ibinigay ni Kristo sa iglesia, ngunit sila ay hindi sa Diyos. Ngunit dahil sinasabi nila na sila nga, pananagutan sila ng Diyos at sa bawat kapanahunan ay nagsasalita Siya tungkol sa kanila at sa kanila. Ipinaalala nila sa atin nang eksakto ang tungkol kay Balaam. Mayroon siyang katungkulan bilang propeta. Alam Niya ang tamang paglapit sa Diyos tulad ng ipinakita sa sakripisyo ng malinis na hayop. Ngunit hindi siya isang tunay na SALITANG PROPETA dahil nang sabihin sa kanya ng Diyos na huwag pumunta para parangalan si Balak kasama ang kanyang presensya, hinangad niyang umalis pa rin dahil siya ay naudyukan ng kanyang pagnanasa sa ginto at prestihiyo. Kaya pinahintulutan siya ng Diyos. Ang sakdal na kalooban ng Diyos ay nagbigay-daan sa mapagpahintulot na kalooban ng Diyos dahil sa "pagnanasa ng puso" ni Balaam. Tahasang sinabi ng Diyos, "Sige pumunta ka." Binago ba ng Diyos ang Kanyang kaisipan? Hindi ginoo. Ang Diyos ay may Kanyang daan anuman ang pagpunta ni Balaam. Hindi pinawalang-bisa ni Balaam ang kalooban ng Diyos. Ang Diyos ay may Kanyang paraan anuman. Si Balaam ang natalo dahil nilampasan niya ang Salita.

At ngayon mayroon tayong kaparehong bagay. Babaeng mangangaral, organisasyon, maling doktrina, atbp., at mga taong sumasamba sa Diyos, na nagpapakita sa Espiritu at nagpapatuloy tulad ng ginawa ni Balaam, na sinasabing ang Diyos ay nakipag-usap sa kanila kahit na ang utos na natanggap ay kabaligtaran sa ipinahayag na Salita. At hindi ko itatanggi na ang Diyos ay nagsalita sa kanila. Ngunit ito ay tulad ng kapag Siya ay nagsalita kay Balaam sa pangalawang pagkakataon. Dahil alam Niya na ninanais ni Balaam ang sarili niyang pagnanasa sa puso kaysa sa Salita at ibinigay Niya ito sa kanya, gayunpaman sa lahat ng panahon sa huli ay may KANYANG SARILI kaparaanan; gayon pa man ngayon ay sinasabi ng Diyos sa mga tao na magpatuloy sa kanilang sariling mga pagnanasa sa puso dahil tinanggihan na nila ang Salita. NGUNIT ANG KALOOBAN NG DIYOS AY MAISASAGAWA KAHIT ANUMAN. Amen. Umaasa ako na makita mo ito. Hindi lamang nito lilinis ang karamihan sa nakikita sa lahat ng kapanahunan ngunit ito ay makakatulong lalo na sa huling kapanahunan na may napakaraming pagpapakita at panlabas na mga pagpapala kapag ang buong panahon ay napakasalungat sa 'Ipinahayag-Kalooban' ng Diyos.

Kung ang isang kapanahunan ay nakatanggap ng isang mensahe nang malakas at malinaw, ang kapanahunang ito ay nakatanggap. Ito ay, at ngayon, ang katotohanan sa Lumang Tipan, "Ang anak ng aliping babae ay magpapahirap sa anak ng malayang babae hanggang sa ang anak ng aliping babae ay mapalayas." Iyan ay nagpapaalam sa atin na ang poot at kalapastanganan ni Satanas laban sa tunay na Kristiyano ay ilalabas sa pamamagitan ng isang grupo na nominal, huwad na mga Kristiyano, at ito ay lalago hanggang sa mabunot ng Diyos ang huwad na baging iyon sa katapusan ng Panahon ng Laodicean.

Ang ikatlong kapanahunan ay ipinahayag ng Espiritu ng propesiya na ang makasanlibutang iglesia ay magpapatibay ng Nicolaitanismo bilang isang doktrina. Ang paghihiwalay ng mga klero mula sa mga layko ay lumago mula sa katotohanan sa Bibliya ng mga matatanda (mga pastol ng lokal na kawan) na namamahala sa kawan sa pamamagitan ng Salita, hanggang sa 'mga gawa ng Nicolaitanes' kung saan ang mga klero ay naglalagay ng kanilang mga sarili sa mga ranggo sa isa't isa, na hindi maka-Kasulatan. ang pormula pagkatapos ay umunlad sa isang pagkasaserdote na naglagay sa klero sa pagitan ng tao at ng Diyos, na nagbibigay sa klero ng ilang mga karapatan habang tinatanggihan ang mga layko ng kanilang mga karapatan na ibinigay ng Diyos. Ito ay pang-aagaw. Sa kapanahunang ito ay naging isang doktrina. Ito ay itinatag sa iglesia bilang katiyakan na salita ng Diyos, na sa katunayan ito ay hindi. Ngunit tinawag ito ng klero na Salita ng Diyos at samakatuwid ang doktrina ay antikristo.

Dahil ang pamahalaan ng tao ay dalisay na pulitika at simple, ang iglesia ay naging kasangkot sa pulitika. Ang pakikilahok na ito ay tinanggap ng isang diktador-emperador na sumapi sa pulitika ng simbahan sa pulitika ng estado at sa pamamagitan ng puwersa ay itinatag ang huwad na simbahan (maling relihiyon ni Satanas) bilang ang tunay na relihiyon. At sa pamamagitan ng iba't ibang mga utos ng iba't ibang mga emperador, nakita natin ang huwad na simbahan na may kapangyarihan ng estado na sinisira ang tunay na baging na mas masigasig.

Malungkot na sabihin ang tunay na puno ng ubas ay hindi eksaktong hindi ligtas sa doktrinang ito. Hindi ko ibig sabihin na ang tunay na baging ay nagtatag ng mga ideyang Nicolaita bilang isang doktrina. Malayo mula dito. Ngunit ang maliit na uod ng kamatayan ay patuloy na sumisipsip sa totoong puno ng ubas na umaasa na maaaring mahulog ito. Kahit na sa loob ng tunay na simbahan, ang mga lalaking tinawag ng Diyos bilang mga tagapangasiwa ay may hawak na titulong iyon na nangangahulugan ng higit pa sa isang lokal na responsibilidad. Hindi malinaw na pagkaunawa kay Pablo ang umiiral sa simbahan sa panahong ito. Sapagka't sinabi ni Pablo, "At niluwalhati nila ang Dios sa akin." Anuman ang awtoridad na

mayroon si Pablo, nanatili siyang tumitingin sa Diyos na nagmula ang lahat ng awtoridad. Ngunit ang klero ay palaging tumitingin sa Banal na Pangungunahan KARAGDAGANG MAKATAO, at sa gayon sa pagbibigay ng karangalan kung saan ang karangalan ay hindi nararapat, nalaman natin na ang tunay na simbahan ay nakitaan ng humanismo. Sa pagkakaroon ng Nicolaitanism na itinatag—apostolic succession—naglagay ng mga ministro—mga pastor ay bumoto, atbp., ito ay isang hakbang lamang para sa huwad na iglesia upang magpapatuloy sa Balaamismo. Ang ikalawang hakbang tungo sa 'kalaliman ni Satanas' ay ganap na ngayon na nagpapatuloy.

Ang ikalawang hakbang na ito ay ang doktrina ni Balaam, (inilarawan sa Apocalipsis 2:14) kung saan itinuro ni Balaam kay Balak na ikatitid ang mga anak ni Israel sa pamamagitan ng isang 'nagkaisang pagpupulong.' Doon gagawin ng mga bisita ang dalawa pang bagay na salungat sa Salita ng Diyos. Naaalala mo na kailangan ni Balak ang tulong upang mapanatili ang kanyang kaharian. Tinawag niya ang pinaka-nangingibabaw na espirituwal na pigura ng kanyang panahon, si Balaam. Binigyan ni Balaam ng payo na nakabitag at nakawasak sa Israel. Ito ay, una sa lahat, upang imungkahi na silang lahat ay magsama-sama at pag-usapan ang mga bagay-bagay, at kumain nang sama-sama at maisa-ayos ang mga bagay. Kung tutuusin, malayo ang pang-unawa sa isa't isa. Sa sandaling magawa mo na maaari kang umalis mula roon. Ang susunod na hakbang ay sama-samang pagsamba, at siyempre, ang kaunting panggigipit mula sa tagapangasiwa ay kadalasang nagagawa ng mga panauhin na lumayo nang higit pa kaysa sa nilalayon nila. Ngayon hindi lang iyon nangyari doon sa iglesia ng Diyos sa Lumang Tipan kundi nangyari ito sa iglesia ng Bagong Tipan, dahil may isang emperador, na tulad ni Balak ay nangangailangan ng tulong upang matiyak ang kanyang kaharian.

Kaya inimitahan ni Constantine ang nominal na Kristiyano, ang Unang Kristiyanong Simbahan ng Roma, upang tulungan siyang makuha ang mga Kristiyano sa likuran niya, dahil sila ay isang napakalaking katawan. Ang kinalabasan ay ang Konseho sa Nicea ng 325. Doon ang mga Kristiyano, parehong totoo at nominal, ay nagtipon sa paanyaya ni Constantine. Ang mga tunay na Kristiyano ay walang kinalaman kahit na umakyat sa pagpupulong. Sa kabila ng lahat ng kayang gawin ni Constantine para magkaisa silang lahat, alam ng mga tunay na mananampalataya na wala sila sa lugar at umalis. Ngunit sa mga nanatili, ibinigay ni Constantine ang kabang-yaman ng estado kasama ang puwersang pampulitika at pisikal. Ang mga tao ay ipinakilala sa pagsamba sa diyus-diyosan at espiritismo, dahil ang mga estatwa na may pangalan ng mga santo ay inilagay sa mga gusali at ang mga tao ay tinuruan na makipag-usap sa mga patay, o manalangin sa mga santo na walang iba o mas mababa kaysa sa espiritismo. Para sa pagkain na talagang kailangan ng tao, maging ang Salita ng Diyos, sila ay binigyan ng mga kredo, at mga dogma at mga ritwal na ipinatupad din ng estado, at higit sa lahat sila ay binigyan ng tatlong diyos na may tatlong pinagsamang pangalan ng Isang Tunay na Diyos, at ang bautismo sa tubig sa Pangalan ng Panginoong Jesucristo ay nagbigay daan sa paganong bautismo ng tatlong titulo.

Ang mga tunay na mananampalataya ay hindi dapat pumunta doon. Nawala na sa kanila ang maraming katotohanan, at ngayon, mawawalan din sila ng pang-unawa sa Panguluhang Diyos at mawawalan ng mga pangalan para sa mga titulo sa bautismo sa tubig.

Ngayon panoorin nang mabuti ang doktrinang ito ni Balaam. Pansinin higit sa lahat, na sinadyang maniobra ng isang tiwaling klero na itali ang mga tao sa kanila, sa pamamagitan ng sadyang pag-akay sa mga tao sa kasalanan ng kawalan ng pananampalataya. Ang doktrinang Nicolaita ay ang katiwalian ng mga klero habang hinahangad nila ang kapangyarihang pampulitika sa kanilang mga sarili, habang ang Balaamismo ay ang pagpapasakop ng mga tao sa kanilang sistema ng kredo at pagsamba upang hawakan sila. Ngayon panoorin ito nang mabuti. Ano ang nakagapos sa mga tao sa nominal na simbahan at sa gayon ay nawasak sila? Ito ay ang mga kredo at dogma na nabuo sa mga paniniwala ng simbahan. Ito ang doktrina ng Simbahang Romano Katoliko. Hindi sila binigyan ng tunay na pagkain, ang Salita. Binigyan sila ng pagkain na nagmula sa pagsamba sa diyus-diyosan, ang paganismo ng Babylonian na nakabalot sa terminolohiyang Kristiyano.

At ang mismong espiritu at doktrinang iyon ay tama sa lahat ng mga Protestante at ito ay tinatawag na DENOMINASYON. Ang Nicolaitanismo ay organisasyon, na nagpapakatao sa pamumuno ng simbahan, at sa gayon ay pinatalsik ang Espiritu. Ang Balaamismo ay denominasyon na kumukuha ng manwal ng simbahan sa halip na Bibliya. At hanggang sa oras na ito, marami sa mga tao ng Diyos ang nahuli sa bitag ng denominasyon at ang Diyos ay sumisigaw sa kanila, "Lumabas kayo sa kanya Aking bayan, baka kayo ay maging kabahagi sa kanyang mga kasalanan, at huwag ninyong tanggapin ang kanyang mga salot." Nakikita mo na sila ay ignorante. Ngunit kung ang pag-agaw ay dapat maganap sa sandaling ito, ang kamangmangan ay walang korte ng apela mula sa paghatol ng Diyos dahil sa pagiging nasa maling hanay.

Para sa mga klero na ayusin ang kanilang mga sarili na may isang hanay sa iba hanggang sa sila ay sa wakas ay pinamumunuan ng isang pangulo ay isang pagpapakita ng antikristo espiritu, hindi alintana kung gaano ito kahanga-hanga at mukhang kinakailangan. Ito ay walang anuman kundi pangangatuwiran ng tao na nagaganap sa paghalili sa Salita. At ang sinumang tao na nasa organisadong denominasyon ay tama sa kalagitnaan ng isang sistemang antikristo. Ngayon hayaan mo akong sabihin ito at gawin itong

napakasimple. HINDI AKO LABAN SA MGA TAO. AKO AY LABAN SA SYSTEM.

Sa isang unyon ng estado at simbahan ang yugto ay itinakda para sa Madilim na Kapanahunan. At sa katunayan sa loob ng humigit-kumulang 1000 taon ang simbahan ay napunta sa lalim ng kadiliman, alam ang kailaliman ni Satanas. Kapag ang sinumang relihiyosong tao ay yumakap sa Nicolaitanismo at Balaamismo, at may kapangyarihang pampolitika, pinansyal at pisikal na suportahan ito, iisa lamang ang direksyon na maaari nilang puntahan. Ang direksyon na iyon ay tama sa doktrinang Jezebel.

Ngayon bakit natin sinasabi ito? Dahil tulad ng itinuturo natin sa pag-aaral ng ikaapat na kapanahunan na si Jezebel ay isang Sidonian, ang anak na babae ni Ethbaal na haring pari kay Astarte. Siya ay isang mamamatay-tao. Ang babaeng ito ay nagpakasal kay Ahab (Hari ng Israel) para sa kapakinabangan sa pulitika. Pagkatapos ay kinuha niya ang relihiyon ng mga tao at pinatay ang mga Levita, at nagtayo ng mga templo kung saan pinasamba niya ang mga tao kay Astarte (Venus) at Baal (diyos ng Araw). Siya ang bumalangkas ng pagtuturo at ginawa ang kanyang mga pari na ituro ito, at sila naman ay ginawa ang mga tao upang tanggapin ito.

Doon makikita mo nang eksakto kung ano ang nominal na simbahan sa Madilim na Kapanahunan. Iniwan nila ang Salita ng Diyos nang buo maliban sa mga pangalan at titulo ng Panguluhang Diyos at ilang mga simulain sa Kasulatan. Pinaikot nila ang kanilang kinuha sa Bibliya sa pamamagitan ng pagbabago ng kahulugan nito. Ang kanilang kolehiyo ng mga obispo, atbp., ay sumulat ng malawak na mga kasulatan, ang kanilang mga papa ay nagpahayag ng kanilang sarili na hindi nagkakamali at sinabing nakatanggap sila ng paghahayag mula sa Diyos at nagsalita bilang Diyos sa mga tao. Ang lahat ng ito ay itinuro sa mga pari na sa pamamagitan ng takot ay pinaniwalaan ito ng mga tao. Ang hindi pagsang-ayon ay kamatayan o ekskomunikasyon na maaaring mas masahol pa sa kamatayan. Ang iglesia ngayon na may katiyakan na tinig ang pumalit, at mabangis sa kapangyarihan ay ininom nila ang dugo ng mga martir hanggang sa ang mga tunay na Kristiyanos ay nalipol at halos wala nang natitira pang Salita, at kakaunting pagpapakita ng Espiritu Santo. Ngunit ang tunay na puno ng ubas ay nagpupumilit at nakaligtas. Ang Diyos ay tapat sa maliit na kawan at sa kabila ng maaaring gawin ng Roma sa kanilang mga katawan, hindi maaaring patayin ng Roma ang Espiritu sa loob nila, at ang liwanag ng Katotohanan ay nagningning, na sinusuportahan ng Espiritu Santo at kapangyarihan.

Ito ay isang magandang lugar upang gumawa ng isang maliwanag na pagmamasid. Tumingin. Ang mga gawa at doktrina ng mga Nicolaita, ang doktrina ni Balaam, at ang pagtuturo ng huwad na propetisa, si Jezebel, ay hindi bumubuo ng tatlong espiritu o gumagawa ng tatlong espirituwal na prinsipyo. Ang tatlong ito ay iba't ibang mga pagpapakita ng parehong espiritu habang ito ay lumalalim sa lalim. Ang lahat ng ito, ay ang antikristong espiritu ng organisasyon sa tatlong iba't ibang yugto nito. Sa sandaling ihiwalay ng mga klero ang kanilang mga sarili at inorganisa ang kanilang mga sarili ay panggigipit nila sa mga tao sa pamamagitan ng pag-akay sa kanila, at pagbigkis din sa kanila sa organisasyon. Ang organisasyong ito ay batay sa mga kredo at dogma na kanilang itinuro sa mga tao sa halip na sa dalisay na Salita ng Diyos.

Ang ritwal at seremonya ay binigyan ng dumaraming bahagi sa pagsamba, at sa lalong madaling panahon ang buong sistemang ito ay isang militante at demonyong kapangyarihan na ginawa ang lahat ng makakaya upang kontrolin ang lahat sa pamamagitan ng panghihikayat ng diskurso o literal na puwersa. Natanggap nito ang lakas nito mula sa sarili nitong mga huwad na propesiya at hindi ang Salita ng Diyos. Ito ngayon ay ganap na antikristo kahit na ito ay dumating sa Pangalan ni Kristo.

Pagkatapos ng tila isang walang katapusang panahon kung saan tiyak na mamamatay ang Katotohanan, nagsimulang iprotesta ng mga tao ang kabuktutan ng Simbahang Romano Katoliko, dahil sa kahit anong sukat ng imahinasyon ay maaaring ang Diyos ay nasa ganoong pagtuturo at gayong pag-uugali. Ang mga protestang ito ay maaaring hindi pinansin at namatay dahil sa kabiguan na pukawin ang atensyon, o sinugpo ng Roma. Ngunit pagkatapos, ang Diyos sa Kanyang soberanong biyaya ay nagpadala ng isang mensahero sa pangalan ni Martin Luther upang simulan ang isang repormasyon. Nagtrabaho siya sa isang kundisyon kung saan ang Simbahang Romano Katoliko ay binigyan ng napakaraming lubid na malapit na itong magbigti. Kaya't nang ipangaral ni Luther ang pagbibigay-katarungan sa pamamagitan ng pananampalataya ang tunay na baging sa unang pagkakataon sa maraming siglo ay nagsimulang tumubo sa masaganang paraan.

Dahil ang nominal na simbahan ay gumamit ng kapangyarihan ng estado upang suportahan ito, ngayon ang kapangyarihan ng estado ay nagsimulang dumaloy laban dito. At ito ay kung saan ginawa ni Luther ang kanyang pagkakamali, at ang mga tunay na mananampalataya ay nagkamali. Pinayagan nila ang estado na bigyan sila ng subsidyo. Kaya ang kapanahunang ito ay hindi naglunsad ng napakalayo sa Salita. Salamat sa Diyos na ito ay umabot hanggang sa ito, ngunit dahil ito ay sumandal sa kapangyarihang pampolitika sa malaking lawak, ang kapanahunang ito ay natapos sa organisasyon, at ang mismong grupong ito na sa henerasyon ni Luther ay humiwalay sa huwad na baging, ngayon ay bumalik upang maging isang anak na babae ng patutot sapagkat siya ay pumasok mismo sa Nicolaitanismo at Balaamismo. Ang panahong ito ay may maraming paksyon sa loob nito, at upang

patunayan kung gaano kalayo sila sa tunay na binhi ay ang pagbabasa lamang ng kasaysayan at tingnan kung paano nila pinag-usig ang isa't isa, kahit hanggang kamatayan sa ilang mga kaso. Ngunit may ilang mga pangalan sa kalagitnaan nila, kahit na palaging nasa bawat kapanahunan.

Nagagalak tayo sa panahong ito para sa isang bagay na ito. Nagsimula na ang repormasyon. Ito ay hindi isang muling pagkabuhay kundi isang repormasyon. Hindi rin ito isang panunumbalik. Ngunit ang butil ng trigo na namatay sa Nicaea at nabulok sa Madilim na Kapanahunan, ngayon ay nagpadala ng isang sanga ng katotohanan na nagpapahiwatig na sa isang hinaharap na petsa, sa katapusan ng Panahon ng Laodicean, bago dumating si Hesus, ang iglesia ay babalik. sa pagiging muli ng NOBYANG BINHING TRIGO habang ang mga damo ay aanihin at susunugin sa lawa ng apoy.

Dahil ang ikalimang kapanahunan ay nagdala ng isang mahusay na pagpapalaganap ng Salita sa pamamagitan ng paglilimbag, ang ikaanim na kapanahunan ay mabilis na sinamantala ito. Ang edad na ito ay ang pangalawang yugto ng pagpapanumbalik at tulad ng sinabi namin dati ay ang kapanahunan ng palawit. Ang edukasyon ay dumami. Ito ang kapanahunan ng mga taong intelektwal na nagmamahal sa Diyos at naglingkod sa Kanya. Sumagana ang mga misyonero at kumalat ang Salita sa buong sanlibutan. Ito ay isang kapanahunan ng pag-ibig sa kapatid. Ito ay isang kapanahunan ng bukas na pinto. Iyon ang huling kapanahunan ng mahabang panahon, at pagkatapos nito ay darating ang Panahon ng Laodicean na magiging isang maikling panahon.

Ang tunay na baging ay umunlad sa panahong ito na walang iba kung ang isa ay nag-iisip ng mga numero sa loob at labas ng bansa. Ang kapanahunan na ito ay nagdala ng mga banal na tao sa unahan. Ang tunay na puno ng ubas ay kumalat at ang huwad na puno ng ubas ay bumaba. Sa lahat ng dako ang tunay na puno ng ubas ay nagtungo ang Diyos ay nagbigay ng liwanag at buhay at kaligayahan. Ang huwad na puno ng ubas ay ipinakita para sa kung ano ito: kadiliman, pagdurusa, kahirapan, kamangmangan at kamatayan. At tulad ng huwad na puno ng ubas sa kanyang araw ng kapangyarihan ay hindi maaaring patayin ang tunay na puno ng ubas, ni hindi maibabalik ng tunay na puno ng ubas ngayon ang huwad na puno ng ubas kay Hesukristo. Ngunit ang huwad na puno ng ubas ay nakabaon mismo, naghihintay para sa huling bahagi ng huling kapanahunan kung kailan ito mananalo sa lahat pabalik sa sarili nito maliban sa maliit na kawan na ang mga hinirang, tunay na puno ng ubas ng Diyos.

Ngunit gaano kalungkot ang nadarama sa atin ng panahong ito nang mapagtanto natin na ang bawat dakilang galaw ng Diyos (at marami) ay napabaya na iwaksi ang doktrinang Nicolaita dahil lahat sila ay nag-organisa at namatay. Pagkatapos ay lumipat sila sa mga denominasyon upang hawakan ang mga patay sa espirituwal sa mga pastulan na walang pagkain. Hindi nila ito nalalaman, ngunit ang bawat grupo ay nabahiran ng ganoong kamalian, at nang masunog ang apoy ng muling pagkabuhay, ang organisasyon ay pumalit at ang mga tao ay naging mga denominasyon. Sila ay mga nominal lamang na mga Kristiyano bagaman ang bawat pangkat ay nag-angkin na may parehong katiyakan tulad ng Simbahang Katoliko Romano na sila ay tama at lahat ng iba ay mali. Ang entablado ay tunay na itinakda para sa mga anak na babae na bumalik sa bahay sa huling kapanahunan, pabalik sa Roma, sa ilalim ng inahin manok.

At kaya dumating tayo sa huling kapanahunan: ang Kapanahunan ng Laodicean. Iyan ang ating kapanahunan. Alam namin na ito ang huling kapanahunan para sa mga Hudyo ay bumalik sa Palestine. Hindi mahalaga kung paano sila nakarating doon; naroroon sila. At ito ang oras ng pag-aani. Ngunit bago magkaroon ng pag-ani ay kailangang magkaroon ng isang pakahinog, isang pagkahinog ng parehong mga puno ng ubas.

Ang Kapanahunan ng Lutheran ay ang tagsibol. Ang Kapanahunan ng Wesleyan ay ang tag-init ng paglago. Ang Kapanahunan ng Laodicean ay ang panahon ng pag-aani ng pagtitipon ng mga pangsirang damo para sa pagbubuklod at pagsunog; at pag-aani ng trigo para sa Panginoon.

Panahon ng pag-aani. Napansin mo ba na sa panahon ng pag-aani, bagama't may tunay na pagbilis sa pagkahinog, dahil dito ay may pagbagal ng paglaki hanggang sa walang paglago? Hindi ba iyon eksakto kung ano ang nakikita natin ngayon? Ang huwad na puno ng ubas ay nawawalan ng maraming tao sa mga Komunista at iba't ibang uri ng paniniwala. Ang kanyang mga numero ay hindi tumataas tulad ng nais niyang isipin natin. Ang kanyang paghawak sa mga tao ay hindi kung ano ang dati, at sa napakaraming kaso ang pagpunta sa simbahan ay isang palabas lamang. At ang tunay na puno ng ubas? Paano ang tungkol sa kanya? Lumalaki ba siya? Nasaan ang mga malalaking bilang na patuloy na dumarating sa mga kasiglahan at sumasagot sa mga tawag sa altar? Hindi ba karamihan sa kanila ay emosyonal lamang sa kanilang diskarte, o nagnanais ng isang bagay na pisikal sa halip na nagnanais ng tunay na Espirituwal? Hindi ba't ang panahong ito ay katulad ng araw kung saan pumasok si Noe sa arka, at ang pintuan ay nakasara, ngunit gayon ma'y nanatili ang Diyos sa paghuhukom ng pitong araw? Walang sinuman ang literal na bumaling sa Diyos sa mga tahimik na araw na iyon.

At gayon pa man ito ang panahon ng pag-aani. Doon ay dapat dumating sa eksena sa panahong ito yaong mga magdadala ng trigo at pangsirang damo sa kapanahunan. Ang mga pangsirang damo ay

napakabilis na nagkahinog sa ilalim ng mga tiwaling guro na lumiliko sa mga tao mula sa Salita. Ngunit ang trigo ay dapat ding gumulang. At sa kanya, ipinadala ng Diyos ang Propeta-Mensahero kasama ang pinatutunayan na ministeryo upang siya ay tanggapin ng mga hinirang. Maririnig nila siya habang narinig ng unang iglesia si Pablo, at siya ay magiging matanda sa Salita hanggang sa maging isang Nobyang Salita ang mga makapangyarihang gawa ay matatagpuan sa kanya na laging nag-aalaga sa dalisay na Salita at pananampalataya.

Ang mga huwad na grupo ng simbahan ay magkakasama sa isang konseho ng makasanlibutan na mga simbahan. Ang konseho ng makasanlibutan na mga simbahan na ito ay ang IMAHE NA ITINAYO SA HALIMAW.

Apocalipsis 13:11-18,

"At nakita ko ang ibang hayop na umaahon sa lupa; at may dalawang sungay na katulad ng sa isang kordero, at siya'y nagsasalitang gaya ng dragon.

At kaniyang isinasagawa ang buong kapamahalaan ng unang hayop sa kaniyang paningin. At pinasasamba niya ang lupa at ang nangananahan dito sa unang hayop, na gumaling ang sugat na ikamamatay.

At siya'y gumagawa ng mga dakilang tanda, na ano pa't nakapagpapababa ng kahit apoy mula sa langit hanggang sa lupa sa paningin ng mga tao.

At nadadaya niya ang mga nananahan sa lupa dahil sa mga tanda na sa kaniya'y ipinagkaloob na magawa sa paningin ng hayop; na sinasabi sa mga nananahan sa lupa, na dapat silang gumawa ng isang larawan ng hayop na mayroon ng sugat ng tabak at nabuhay.

At siya'y pinagkaloobang makapagbigay ng hininga sa larawan ng hayop, upang ang larawan ng hayop ay makapangusap, at maipapatay naman ang lahat ng hindi sumasamba sa larawan ng hayop.

At ang lahat, maliliit at malalaki, at mayayaman at mga dukha, at ang mga laya at ang mga alipin ay pinabigyan ng isang tanda sa kanilang kanang kamay, o sa noo;

At nang huwag makabili o makapagbili ang sinoman, kundi siyang mayroong tanda, sa makatuwid ay ng pangalan ng hayop o bilang ng kaniyang pangalan.

Dito'y may karunungan. Ang may pagkaunawa ay bilangin ang bilang ng hayop; sapagka't siyang bilang ng isang tao: at ang kaniyang bilang ay Anim na raan at anim na pu't anim."

Ngayon tandaan, ito ay Imperial Pagan Roma na nahulog sa pamamagitan ng tabak. Ngunit gumaling siya sa kanyang kamatayan paghagupit nang sumapi siya sa nominal na simbahang Kristiyanong Roma at isinama ang paganismong Kristiyanismo, at sa gayon ay naging Banal na Imperyong Romano na magtitiis hanggang sa dumating si Jesus at lipulin siya. Ngunit ang Roma ay hindi ito nag-iisa. Ang kanyang mga anak na babae ay mismo sa kanya at kukuha siya ng ganap na awtoridad ng Konseho ng Pangdaigdigang mga Simbahan.

Ito ay maaaring mukhang malayo sa ilan ngunit sa katunayan ito ay napakalinaw para sa lahat na makita dahil sa ngayon ang mga simbahan ay kumokontrol sa pulitika at sa tamang panahon ay ipapakita kung gaano kadakila ang kontrol na iyon. Ang ekumenikal na paglipat na ito ay magtatapos sa Roma sa ulo kahit na ang mga tao ay hindi naisip ito sa ganoong paraan. Ito ay dahil sa Apocalipsis 17:3-6 ito ay nagsasaad na ang patutot, Misteryo Babilonya ay nakaupo sa halimaw. Kinokontrol niya ang huling, o ikaapat na imperyo. Ginagawa iyan ng Simbahang Romano. Sa pandaigdigang sistema ng simbahan sa ilalim ng kanyang Roma ay kumokontrol, at ang imaheng ito (sistema ng simbahan) ay magiging masunurin sa Roma dahil ang Roma ang kumokontrol sa ginto ng mundo.

Kaya ang lahat ng mga tao ay kailangang kabilang sa sistema ng simbahan sa daigdig o maging sa awa ng mga elemento dahil hindi sila makakabili o makakapagbenta nang walang marka ng halimaw sa kamay o ulo. Ang markang ito sa ulo ay nangangahulugan na kailangan nilang kunin ang doktrina ng pandaigdigang sistema ng simbahan na trinitarianism, atbp., at ang marka sa kamay na nangangahulugang gawin ang kalooban ng pandaigdigang simbahan. Sa dakilang kapangyarihang ito ay uusigin ng mga sistema ng simbahan ang tunay na nobya. Susubukan ng imaheng ito na pigilan ang nobya sa pangangaral at pagtuturo, atbp. Ipinagbabawal ang kanyang mga ministro na magbigay ng kaginhawahan at katotohanan sa mga taong nangangailangan nito. Ngunit bago ang antikristo (sa personal) ay pumalit sa kumpletong sistema ng mga iglesia sa mundo ang tunay na iglesia ay aalisin sa mundong ito upang makasama ang Panginoon. Aalisin ng Diyos ang Kanyang nobya para sa dakilang Hapunan ng Kasal ng Kordero.

Ngayon habang ang pangwakas na kabanata ay ibinigay upang matunton ang dalawang iglesias at dalawang espiritu mula sa Pentecostes hanggang sa kanilang katuparan, kukunin natin ang huling pagkakataong ito upang ipakita ito sa Kapanahunan ng Laodicean.

Ang kapanahunang ito ay nagsimula lamang pagkatapos ng pagtapos ng ikadalawampung siglo. Dahil ito na ang panahon kung saan ang tunay na iglesia ay babalik sa pagiging kasintahang siya noong Pentecostes, alam natin na kailangang may pagbabalik ng dinamikong kapangyarihan. Nadama ito ng mga mananampalataya sa kanilang mga espiritu at nagsimulang umiyak sa Diyos para sa isang bagong pagbubuhos tulad ng noong unang siglo.

Ang tila sagot ay dumating habang maraming nagsimulang magsalita sa mga wika at nagpapakita ng mga kaloob ng Espiritu. Pagkatapos ay pinaniniwalaan na ito talaga ang pinakahihintay na PAGPAPANUMBALIK. Ito ay hindi, para sa huli ulan ay maaaring dumating lamang pagkatapos ng dating ulan na kung saan ay ang tagsibol o PAGTUTURO ulan. Kung gayon, ang huling ulan ay ang pag-ulan ng PAG-AANI. Paano ito magiging tunay na bagay kapag ang Pagtuturo na Ulan ay hindi dumating? Ang Propeta-Mensahero na ipapadala upang TURUAN ang mga tao at ibalik ang puso ng mga anak pabalik sa mga ama ng Pentekosta ay hindi pa dumating. Kaya kung ano ang naisip na panunumbalik at ang huling pagpapabilis sa pag-agaw ay hindi dumating. Naroon ang pinaghalong di-matuwid na pakikibahagi ng Espirituwal na pagpapala at pagpapakita sa Espiritu Santo habang patuloy naming itinuturo sa iyo. Sa loob nito ay may kapangyarihan din ng diyablo habang ang mga tao ay nasa ilalim ng kontrol ng mga demonyo, subalit walang sinuman ang tila nakakaalam nito. Pagkatapos, upang patunayan na ito ay hindi ang TOTOO, ang mga taong ito (kahit na bago lumitaw ang isang pangalawang henerasyon) ay nag-organisa, at isinulat ang kanilang mga doktrinang hindi maka-Kasulatan at nagtayo ng kanilang sariling mga bakod tulad ng ginawa ng bawat iba pang grupo sa unahan nila.

Tandaan, habang si Hesus ay nasa lupa ay gayon din si Judas. Ang bawat isa ay nagmula sa ibang espiritu, at sa kamatayan ang bawat isa ay nagpunta sa kanyang sariling lugar. Kalaunan ay bumalik ang Espiritu ni Kristo sa totoong iglesia, at ang espiritu ni Judas ay bumalik sa huwad na iglesia.

Ito ay naroroon mismo sa Pahayag 6:1-8,

"At nakita ko, at narito ang isang puting kabayo; at ang nakaupo sa kaniya ay may busog; at isang putong ay ibinigay sa kaniya: at siya'y lumabas na panlulupig at upang manlulupig. At nang mabuksan niya ang ikalawang selyo, narinig ko ang ikalawang hayop na nagsasabi, Halika at tingnan mo.

At lumabas ang ibang kabayo na pula: at ibinigay sa kaniya ang kapangyarihan na nakaupo doon upang kumuha ng kapayapaan mula sa lupa, at sila'y papatayin ang isa't isa: at binigyan siya ng malaking tabak.

At nang mabuksan niya ang ikatlong tatak, narinig ko ang ikatlong hayop na nagsasabi, Halika at tingnan mo. At nakita ko, at narito ang isang itim na kabayo; at ang nakaupo sa kaniya ay may isang pares ng mga balanse sa kaniyang kamay.

At narinig ko ang isang tinig sa gitna ng apat na hayop na nagsasabi, Isang sukatan ng trigo na may isang sentimos, at tatlong sukatan ng sebada na isang sentimos; at hindi mo makita na hindi mo nasaktan ang langis at ang alak.

At nang mabuksan niya ang ikaapat na tatak, narinig ko ang tinig ng ikaapat na hayop na nagsasabi, Halika at tingnan mo.

At ako'y tumingin, at narito ang isang maputlang kabayo: at ang kaniyang pangalan na nakaupo sa kaniya ay Kamatayan, at ang Impiyerno ay sumunod sa kaniya. At ang Kapangyarihan ay ibinigay sa kanila sa ikaapat na bahagi ng lupa, upang patayin gamit ang tabak, at sa gutom, at sa kamatayan, at ng mga hayop sa lupa."

Tingnan kung paano bumalik ang espiritu ni Hudan bilang isang mangangabayo sa isang puting kabayo. Ito ay puti. Napakalapit sa tunay, tulad ng napakalapit ni Hudan kay Hesus. Isang korona ang ibinigay sa kanya (puting sakay ng kabayo). Paano? Ang espiritu na iyon ay nasa pinuno ngayon ng sistemang Nicolaitane at siya ay isang tripleng nakoronahang papa na nakaupo bilang Diyos sa kanyang templo, na tinawag ang kanyang sarili na kinatawan ni Kristo. Kung ang kinatawan ni Kristo ay nangangahulugang 'sa halip na Kristo' o 'kapalit ng' o 'sa ngalan ng Diyos' kung gayon tinawag ng papa ang kanyang sarili na Espiritu Santo, o pinatalsik ang Espiritu Santo, kumikilos para sa Kanya. Iyan ang espiritu ni Judas sa kanya na ginagawa iyon. Tingnan kung paano siya nagtagumpay—lumakad na mananakop at sumakop. Hindi ginawa iyon ni Kristo. Ang tanging mga lumapit sa Kanya ay itinalaga na ng Ama. At iba pa at sa nagpunta na espiritu at isang araw ito ay magiging tunay na nagkatawang-tao sa isang tao na magtungo sa Pandaigdigang Konseho ng mga Simbahan, tulad ng sinabi natin. At sa pamamagitan ng kanyang ginto (tandaan na hawak ni Judas ang bag) ay makokontrol niya ang buong

mundo, at ang sistemang anticristo na iyon ang magmamay-ari ng lahat at susubukan na kontrolin ang lahat. Ngunit si Hesus ay babalik at lilipulin silang lahat sa liwanag ng Kanyang pagparito. At ang kanilang wakas ay ang dagat-dagatang apoy.

Ngunit ano ang tungkol sa totoong binhi? Ito ay mangyayari tulad ng sinabi natin. Ang mga tao ng Diyos ay inihahanda sa pamamagitan ng Salita ng Katotohanan mula sa mensahero hanggang sa panahong ito. Sa kanya ay magiging kaganapan ng Pentecostes dahil ang Espiritu ay magdadala sa mga tao pabalik sa kung saan sila ay sa simula. Iyan ay "Ganito ang sabi ng Panginoon."

Ito ay "Ganito ang sabi ng Panginoon" sapagkat iyan ang sinasabi ni Joel 2:23-26,

"Matuwa ka nga, kayong mga anak ng Sion, at magalak ka sa Panginoon mong Dios: sapagka't binigyan ka Niya ng dating ulan nang katamtaman, at kaniyang ibababa para sa iyo ang ulan, ang dating ulan at ang huling ulan sa unang buwan.

At ang mga sahig ay puno ng trigo, at ang mga taba ay umaapaw ng alak at langis.

At aking ibabalik sa inyo ang mga taon na kinakain ng balang, ang uod, at ang uod, at ang uod, at ang uod, at ang uod, Aking dakilang hukbo na aking ipinadala sa inyo.

At kayo'y kakain ng maraming, at masisiyahan, at pupurihin ang Pangalan ng Panginoon mong Dios, Na nakitungo nang kamangha-mangha sa inyo: at ang aking bayan ay hindi kailanman mapapahiya."

Ngayon sinasabi nito na ang Diyos ay "ibabalik". Ang Panahon ng Lutheran ay hindi naibalik ang iglesia; nagsimula ito ng isang repormasyon. Ang Kapanahunan ng Wesleyan ay hindi naibalik. Ang Kapanahunan ng Pentekostal ay hindi binalik. Ngunit kailangang ibalik ng Diyos dahil hindi Niya maitatangi ang Kanyang Salita. Hindi ito ang pagkabuhay na mag-uli ng Iglesia; ito ang "Panunumbalik". Dadalhin ng Diyos ang Iglesia pabalik sa Pentekostes ng pasimula. Ngayon pansinin sa talata 25 sinasabi nito kung bakit kailangan natin ng panunumbalik. Ang balang, cankerworm, uod at palmerworm ay kinakain ang lahat maliban sa ugat at isang maliit na piraso ng tangkay. Ngayon ay sinabihan tayo na ang lahat ng mga insektong ito ay iisa at pareho sa iba't ibang yugto. Iyan ay tama. Sila ang espiritu ng antikristo na ipinakita sa samahan, denominasyon at maling doktrina sa mga kapanahunan. At ang mahinang maliit na ugat at tangkay ay ibabalik. Hindi magtatanim ang Diyos ng isang bagong Iglesia, ngunit ibabalik ang Kanyang orihinal na pagtatanim sa orihinal na binhi. Ginagawa niya ito tulad ng nakasaad sa talata 23, sa pamamagitan ng pagtuturo, o "dating" ulan. Susunod ay darating ang pag-aani ng ulan o pag-agaw ng pananampalataya.

Kaya sa sandaling ito tayo ay nasa ganap na katuparan ng Mateo 24:24 "kung gayon, kung posible, dayain nila ang mismong hinirang." At sino ang magtatangkang dayain ang mismong hinirang? Bakit, ang espiritu ng antikristo sa "mga huwad na pinahiran" ng huling araw na ito. Ang mga huwad na ito ay dumating na sa "Pangalan ni Hesus" na nagsasabing sila ay pinahiran ng Diyos para sa huling araw. Sila ang mga huwad na Mesiyas (mga pinahiran). Inaangkin nila na sila ay mga propeta. Ngunit iisa ba sila sa Salita? Hindi kailanman. Dinagdagan nila ito o kinuhaan mula dito. Walang sinuman ang nagtatangi na ang Espiritu ng Diyos na nagpapakita sa mga kaloob ay nasa kanila. Ngunit tulad ni Balaam lahat sila ay may kanilang mga programa, gumawa ng kanilang apela para sa pera, gumamit ng mga regalo, ngunit tanggihan ang Salita o laktawan ito dahil sa takot na ang isang kontrobersya ay maaaring mabawasan ang kanilang mga pagkakataon para sa higit na pakinabang. Gayunman ipinangangaral nila ang kaligtasan at pagpapalaya sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos, tulad ni Judas, na may ministeryo na ipinagkaloob ni Kristo. Ngunit dahil sila ay maling binhi, dahil dito mayroon silang maling espiritu na nag-uudyok sa kanila.

Relihiyoso? Oh aking! Nahihigitan nila ang mga hinirang sa pagsisikap at kasigasigan, ngunit ito ay Laodicean, hindi kay Kristo, sapagkat ito ay naghahanap ng malalaking pulutong, malalaking programa at nakagugulat na mga tanda sa gitna nila. Ipinangangaral nila ang ikalawang pagparito ni Kristo, ngunit itinatangi ang pagdating ng propeta-mensahero, kahit na sa kapangyarihan at mga tanda at tunay na paghahayag ay nilalampasan niya silang lahat. Ah oo, itong huwad na espiritu na sa huling araw ay napakalapit sa tunay, ay makikilala lamang sa pamamagitan ng paglihis nito sa Salita, at sa tuwing ito ay mahuli sa pagiging kontra-Salita, ito ay bumabalik sa isang argumento na mayroon na tayo. Ipinakitang hindi totoo: "Nakakakuha tayo ng mga resulta, hindi ba? Kailangan nating maging sa Diyos."

Ngayon bago tayo magsara, gusto kong dalhin ang kaisipang ito. Sa buong panahon ay pinag-uusapan natin ang tungkol sa ibinaon na Binhi ng Trigo, pagkatapos ay nagpapadala ng dalawang sanga, pagkatapos ay ang palawit, pagkatapos ay ang tunay na uhay. Ito ay maaaring magtaka kung sasabihin natin na ang mga Lutheran ay walang Banal na Espiritu dahil lamang sila ay nagtuturo ng katwiran. Maaaring magtaka ito tungkol sa mga Metodista, atbp. Hindi ginoo, hindi namin sinasabi iyon. Hindi namin pinag-uusapan ang tungkol sa mga indibidwal o mga tao, ngunit ang KAPANAHUNAN. Si Luther ay may Espiritu ng Diyos, ngunit ang kanyang kapanahunan ay hindi ang kapanahunan ng ganap na panunumbalik

sa pamamagitan ng isa pang pagbubuhos tulad ng sa simula. Ito ay pareho sa Wesley, Booth, Knox, Whitefield, Brainard, Jonathan Edwards, Meuller, atbp. Tiyak na sila ay puspos ng Espiritu Santo. Oo, tiyak na sila ay. Ngunit ang kapanahunan kung saan nabuhay ang bawat isa ay hindi ang kapanahunan ng pagpapanumbalik, ni ang anumang kapanahunan kundi ang huling kapanahunan na ito, ang panahon ng ganap na pagdidilim sa apostasya. Ito ang kapanahunan ng apostasiya, at ito ang kapanahunan ng pagpapanumbalik, ito ang kapanahunan ng natapos na pag-ikot. Sa pamamagitan nito, ito ay natapos na.

Kaya't tinatapos natin ang Pitong Kapanahunan ng Iglesia, sinasabi lamang kung ano ang sinabi ng Espiritu sa bawat kapanahunan, "Ang may pakinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia."

Taos-puso akong naniniwala na ang Espiritu ng Diyos ay nangungusap sa atin, hindi lamang nagtuturo sa atin ng mga katotohanan ng mga panahon, ngunit Siya ay tapat na nakikitungo sa mga puso upang sila ay makabalik sa Kanya. Iyan ang dahilan ng lahat ng pangangaral at pagtuturo, sapagkat ito ay sa pangangaral at pagtuturo ng Salita na naririnig ng mga tupa ang tinig ng Diyos at sumusunod sa Kanya.

Hindi kahit isang sandali ay nagdadala ako ng mensahe sa mga tao na maaari nilang sundin ako, o sumapi sa aking iglesia, o magsimula ng ilang samahan at organisasyon. Hindi ko pa nagawa iyon at hindi ko gagawin iyon ngayon. Wala akong interes sa mga bagay na iyon, ngunit mayroon akong interes sa mga bagay ng Diyos at mga tao, at kung magagawa ko ang isang bagay lamang ay masisiyahan ako. Ang isang bagay na iyon ay ang makitang itinatag ang isang tunay na espirituwal na relasyon sa pagitan ng Diyos at ng mga tao, kung saan ang mga tao ay nagiging mga bagong nilalang kay Kristo, puspos ng Kanyang Espiritu at namumuhay ayon sa Kanyang Salita. Aanyayahan ko, isinasamo ko at babalaan ko ang lahat na marinig ang Kanyang tinig sa oras na ito, at ibigay ang inyong buhay nang lubusan sa Kanya, kahit na nagtitiwala ako sa aking puso na ibinigay ko ang lahat sa Kanya. Pagpalain ka ng Diyos, at nawa ang Kanyang pagdating ay maging galak sa iyong puso.

www.messagehub.info

Pangangaral ni

William Marrion Branham

"... sa mga araw ng tinig ..." Apocalipsis 10:7